

Ján Adamus

33. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Kto nájde ženu statočnú? Má väčšiu cenu nad perly. Srdce jej muža má v nej oporu a nemá núdzu o zisk. Robí mu len dobre...

Prís 31, 10-13. 19-20. 30-31

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

V sobášnych obradoch v modlitbe za manželov je aj táto veta: Milostivo zahrň požehnaním našu sestru, aby si dobre plnila úlohu manželky a matky. Nech obšťastňuje celý dom a nech ho okrášľuje vlídnosťou a milotou.

Čosi podobné sme počuli v dnešnom 1. čítaní. Je to chvála na dobrú ženu a tiež rozprávanie o čnostiach, pre ktoré je táto žena chválená. Je to láskavá a starostlivá domáca pani, pracovitá, ovláda rôzne práce, nie je lakomá, rada pomôže chudobnému, je zbožná a nezakladá si na telesnej kráse.

Také ženy poznalo aj Sväté písmo. Spomeňme aspoň niektoré:

Sára – Abrahámová manželka, verná spoločnica jeho ďalekých ciest. Bola pekná, skromná, pracovitá, pokorná, dokázala dlho čakať na slúbeného potomka a Abrahámovi, ktorý je vzorom poslušnej viery, stala sa oporou.

Rebeka – Izákova manželka, pôsobí veľmi sympatickým dojmom. Opúšťa rodinu aj vlast' a putuje k Abrahámovej rodine, aby sa stala Izákovou manželkou.

Alžbeta – manželka starozákonného kňaza Zachariáša, ktorá sa stala vzorom dobrej ženy. Dlhé roky znáša trpký osud bezdetných manželov, lebo bezdetnosť u Židov bola pokladaná za Božie prekliatie. Keď ju v starobe Boh požehná dieťaťom, snaží sa Jána dobre vychovať a pripraviť ho na veľké poslanie, ktoré mu určil.

V Novom zákone zasa máme pred očami putujúceho Ježiša, obklopeného zástupmi v sprievode apoštolov. Všimnime si však krátku správu evanjelistu Lukáša: Potom chodil po mestách a dedinách, kázal a hlásal evanjelium o Božom kráľovstve a s ním Dvanásti a niektoré ženy, ktoré uzdravil od zlých duchov a z chorôb: Mária, zvaná Magdaléna, z ktorej vyšlo sedem zlých duchov, Jana, žena Herodesovho správcu Chúzu, Zuzana a mnohé iné, ktoré im vypomáhali zo svojich prostriedkov. Chudobnému Ježišovi a jeho učeníkom zbožné ženy hmotne pomáhali a starali sa im o domácnosť, pokiaľ pri ich kočovnom živote sa vôbec dá hovoriť o domácnosti. Varili, prali, obšívali, konali malé, ale pritom také dôležité veci.

Najdokonalejšou ženou Nového zákona bola **Mária**. Starostlivá gazdiná, matka, plná dobroty, viery a lásky. Všetko, čo môže v človekovi byť dobré, je vo vrchovatej miere v nej. Nepozerať na ňu iba ako na Kráľovnú neba, ale aj na ženu, ktorá žila

medzi ľuďmi, a nie medzi anjelmi, v rukách nemala ľalie, ale hrnce a motyku. Na rukách nemala prstene, ale tvrdé mozole od práce. Mariánska úcta je oslavou kresťanských panien, žien a matiek.

Cez Máriu oslavujeme panenstvo. Z dievčaťa vyrastie panna, ktorá sa pripravuje na svoje budúce povolanie aj zamestnanie. Zároveň sa však pripravuje aj na manželstvo a materstvo. Krásne obdobie panenstva je možné prežívať v radosťi, skromnosti, čistote alebo ho premrhať v nemravnosti, pochybných známostiach, čo často vyústi do manželského stavu a čoskoro aj rozvodu. Keď bude ideálom pre dievča kráľovná krásy, popova hviezda, modelka alebo dajaká pochybná celebrita, a nie Mária, bude si síce myslieť, že je moderné, ale ktovie, aká bude jeho budúcnosť? V Cirkvi požívajú hlbokú úctu panny, ktoré sa dobrovoľne zriekli manželstva aj rodiny, a ako rehoľnice či laičky, slúžili starým, chorým, opusteným a postihnutým ľuďom, často tam, kde iní zdravotníci nechceli pracovať.

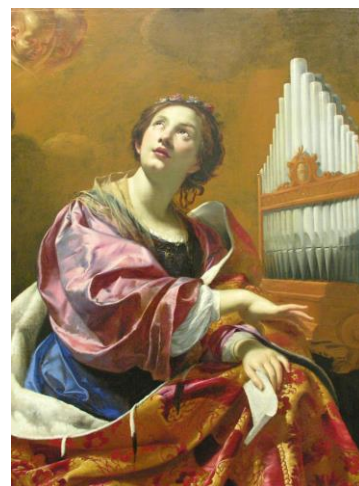
Máme vo veľkej úcte ženy, manželky, matky, ktoré aj popri zamestnaní sa dokážu postarať o domácnosť a členov rodiny a to nielen mladých, ale aj starých, napríklad rodičov a svokrovcov. Treba vzdať hold aj ženám – matkám, ktoré majú manželov alkoholikov alebo inak závislých, a predsa nepomýšľajú na rozvod, nesú svoj kríž a ťarchu starostlivosti o domácnosť a výchovu detí.

Dnešné čítanie z knihy Prísloví nastavilo zrkadlo predovšetkým ženám a je dobré a správne, že Cirkev sa priamo venuje aj im. Zároveň im ponúka zamyslieť sa nad tým: Aká som ja žena? Mám väčšiu cenu ako perly? Alebo, nedajbože som tá, o ktorej platí posledná veta z evanjelia, týkajúca sa neužitočného sluhu: Neúžitočného sluhu vyhodte von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami?

Ruský spisovateľ Ivan Sergejevič Turgenev spomína ženu, ktorá pred ním vyjadrila svoje želanie, že pre vlast' by urobila čokoľvek, dokonca by pre ňu bola ochotná položiť aj život. Turgenev poznal túto ženu a vedel, že je nedbanlivá, o deti sa veľmi nestará a má špinavú domácnosť. Pozrite sa, hovorí Turgenev, ja si myslím, že keby ste každý deň umyli svoje deti, mali vzornú domácnosť a keby to urobila každá žena aj každý občan, tak naša vlast' by bola krásna. To by bol najkrajší prejav lásky k vlasti. A my k tomu môžeme dodať: Kto miluje Boha, ten nemusí veľa hovoriť o láske, lebo mnoho rečí nie je meradlom lásky k Bohu.

Dnešné rozjímanie je o ženách, preto sa modlime za všetky panny, snúbenice, manželky, matky, rehoľné sestry, aby ich najsvätejšia Panna, Žena a Matka Mária chránila, vyprosovala im pomoc a raz aj večnú spásu. Prosme, aby boli také štedré ako ona a s jej pomocou vedeli okolo seba šíriť lásku, dobrotu a nehu.

Organ je atribútom svätej Cecílie od stredoveku.

Tmy nočné, hmla a temravy, svet zmätkov, hrôz a blúdení, už obloha má jas a vie: prichádza Kristus, ustúpte!

Trhá sa závoj zemskej tmy, ňou snečný lúč prenikol a farbu veciam ponúkol i úsmev svetla srdečný.

Tak nech aj nášho srdca tma, keď duch náš lešť už poznáva, keď preborí sa cez zlé hmla, nech sa ti, Bože, podvolí.

Len teba, Kriste, chceme znat', úprimnou myslou vyznávať, v slzách a piesňach si ťa ctíť a naveky ťa velebiť.

Čo farby faľše zohyzdia, nech tvoje dary očistia. Ó, Kriste, svetlo blažených, tvár tvoja nech v nás zasvieti.

Kriste, Kráľ dobrý, láskavý, buď sláva tebe, Otcovi i Duchu, ktorý bráni nás teraz i večne, v každý čas. Amen.

Rodičovské skratky

14 Všetko má svoj čas...

(o vnímaní času)

„Obed je už hotový!“ kričia starkí z kuchyne. Ale keď prídu k vnúčatám do izby, potichu medzi sebou skonštatujú: „Aha, ako zaujato sa hrajú... S tým obedom môžeme ešte chvíľu počkať!“

Naši starkí majú prirodzený rešpekt k činnosti našich detí. Mohli by zapísať, zatlieskať alebo nátlakovo rátať do troch, aby sa stravníci dostavili k stolu na prvé zavolanie. Ale oni vnímajú, že čokoľvek, na čom decká pracujú so zahľbením, je rovnako dôležité ako rébus, ktorý riešia dospeláci. A vtedy sa môže jedlo zohriať druhýkrát. Dávajú deťom čas a netušia, ako veľmi som im za to vďačná.

Po prázdninách, keď plynie detský čas inak, sú mnohí školáci (a už aj škôlkari) opäť v kolotoči povinností, krúžkov, nácvikov, úloh (neraz zbytočných) a termínov. „Poď, aby sme stihli to, rýchlo, aby sme stihli tam! Toto teraz nechaj, meškáme...“

Pre mňa i pre manžela je dôležité, aby naše deti vnímali aj pri povinnostiach, rutine a potrebných rituáloch, že majú čas sústrediť sa, zahľbit sa, vec začať i dokončiť. A najmä, spracovať zažitú a trochu „predžitú“ plány a udalosti, ktoré ich čakajú.

Asi sa nevyhneme občasnému stresu, ale prečo by to mal byť permanentný stav detského sveta?

Mať čas naučiť sa vnímať čas

Malé dieťa nerozoznáva pojmy včera, zajtra, v pondelok. Keď mu povieme, že večer príde babka, hneď pôjde hľadať babku za dverami.

Aj veta „potom pôjdeme na zmrzlinu“ alebo „neskôr sa pôjdeme hrať“ môže drobca frustrovať - lebo to nie je práve teraz.

Dajme deťom čas pochopiť pojmy času. Môžeme im pomôcť názornými pomôckami. My si napríklad lepíme do rodinného kalendára nálepky, kreslíme symboly - aby mali aj nečítajúce deti trochu predstavy, kedy čo bude. Či ich delí od narodenín, Vianoc, veľa políčok, alebo sú na dosah.

Pomáhajú aj obyčajné štipce s nápisom dnes, včera, zajtra - aktuálne ich môžeme premiestňovať spolu s dieťaťom ku dňom týždňa.

Súčasťou našej domácnosti je okrem kalendára s nálepkami aj kruh roka na stene a pod ním liturgický rok. I malé návštevy sa rady prídu spýtať, kde sa teraz nachádzame...

Škôlkarom pomáha aj obrázkový postup ranných či večerných povinností. Napríklad, zavesia si štipcami na šnúрку obrázky, čo treba ráno urobiť (poďakovať sa nebeskému Otcovi za nový deň, obliecť sa, postlať, umyť zúbky...). A „splnené“ obrázky zvesia a odložia do škatuľky na druhý deň - môžu sa kontrolovať samostatne, majú lepšiu predstavu o postupnosti. *

Isté obdobie sme používali cez víkendy niečo podobné na magnetickej tabuľke. S chlapcami sme nakreslili na kúsky papiera, čo by chceli robiť cez víkend a čo je potrebné urobiť (inou farbou). Rozprávali sme sa, čo by sa dalo stihnúť urobiť dopoludnia, čo popoludní. A podľa toho sme umiestnili obrázky na tabuľku. Niekedy sme zistili, že plány prevýšili to, čo sa dá reálne stihnúť. Aj to je dôležité zistenie.

Ešte mi napadla jedna „pomôcka“, ktorú zvolil môj drahý, keď sme sa snažili vysvetliť deťom čas večierky. Zobral permanentnú červenú fixku a nakreslil na hodinách pri osmičke bodku. Radikálny zásah do dizajnu našich drevených hodín ma trochu prekvapil, no zafungovalo to. Bodka je tam na pamiatku doteraz, ale už ju netreba, lebo tí mladší večer väčšinou automaticky nasledujú starších súrodencov.

Bodka i po rokoch označuje čas spoločnej večernej modlitby, po nej máme zásadu - pokiaľ nejde o život, nasleduje čas vyhradený len pre mamínu a tatína bez detí.

Martina Jokelová „Rodičovské skratky.“

Trnavská novéna:

V utorok 21. novembra končí Trnavská novéna.

Hlavná sv. omša je o 18:00 hodine. Prenáša ju aj TV Lux a rádio Lumen.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu - čísla domov 28 – 51.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Bude v dnešnú nedeľu 19. novembra po druhej sv. omši.

Birmovanci – katechéza:

V piatok 24.11. o 17:00 sv. omša a po nej o 18:00 katechéza na fare.

Svätomartinská zbierka:

Vybierali sme 925 eur. Ďakujem za vašu mimoriadnu štedrosť.

Ďakujem aj štedrému darcovi, ktorý podporil našu farnosť.

Požehnanie mladého vína:

V nedeľu 26.11. o 15:00 hodine bude v KD Vištuk požehnanie mladého vína.

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia (A)

20.XI. pondelok

17:00 Za Ľ Jozefa a Paulínu Čambalových

21.XI. utorok

08:00 Na úmysel

22.XI. streda

17:00 Sv. omša v Štefanovej

23.XI. štvrtok

17:00 Za Ľ Máriu

24.XI. piatok

17:00 Za Ľ Jozefa a Helenu Oravcových a za Ľ synov, dcéru a zaťov

25.XI. sobota

08:00 Za Ľ rodinu Urlandovú, dcéru Hermínu a vnuka Radovana

26.XI. 34. Nedeľa cezročného obdobia (A) Kráľ a neba i zeme

08:00 Za Ľ. Františka a Máriu Podolských

Lektor: Pešková Macáková

11:00 Za farníkov

Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

20.XI. pondelok	bl. Anna Kolesárová, panna
21.XI. utorok	Obetovanie Panny Márie Sp
22.XI. streda	sv. Cecilie, panny a mučenice Lsp
23.XI. štvrtok	sv. Klimenta I., pápeža a mučenika, sv. Kolumbána, opáta Sp
24.XI. piatok	sv. Ondreja Dung Laka a spoločníkov, mučeníkov Sp
25.XI. sobota	sv. Kataríny Alexandrijskej, panny a mučenice Lsp

7 BIBLIA KREŠŤANOV

Ó, František!

Benediktíni a iní mnísi, ktorí nasledovali ich vzor, zaiste nestačili na všetko. Preto Svätý Duch vzbudil ďalších nadšencov za Božie slovo, ktorí by neboli zavretí v kláštoroch, ale nablízku chudobným. Kto by nepoznal chudáčika z Assisi! Nie každý však vie, že František miloval „evanjelium nášho Pána Ježiša Krista“. Táto láska však neprišla automaticky. V žalári, po svojich mladíckych výstrelkoch a snoch o hrdinských víťazstvách, mu spoluväzeň prepašoval evanjelium preložené do rodnej reči. Nemusel ho už viac počúvať ani čítať v latinčine, ale tak, ako my dnes v ľubozvučnej slovenčine, aj on v materčine. V tom čase to bolo nóvum - pravda okrem apoštolátu našich vierozvestcov Cyrila a Metoda a možno u niektorých germánskych kmeňov. A tento prototyp krotkosti nášho dobrého Boha, brat František, si neskôr od jedného z najmocnejších pápežov všetkých čias - Inocenta III., ktorému sa napriek jeho veľkej moci rúcala nad hlavou budova Cirkvi - žiadal iba jednu jedinú milosť: môcť žiť so svojimi bratmi podľa evanjelia! Božím riadením získal od neho toto privilégium. Tak sa živé Božie slovo mohlo dostať z mníšskych scriptórií k tým najjednoduchším, dnes by sme povedali k marginalizovaným ľuďom každého typu.

Kameň úrazu

No ani bratia svätého Františka nestačili na všetko. Pre chudobných veriacich, ktorí nerozumeli latinským textom Písma, ani múdrym kázňam teológov, či slovám nevzdelaných kňazov - vtedy ešte nejestvovali kňazské semináre na ich prípravu, ako máme dnes, zostala v stredoveku na poznávanie Svätého písma poväčšine len *Biblia pauperum*, čo v preklade znamená *Biblia chudobných*, ktorá mlčky kázala Božie slovo formou biblických výjavov, namaľovaných na stenách kostolov.

Koncom stredoveku poukázal na choroby vtedajšej Cirkvi Martin Luther. Nebolo by to asi skončilo tak zle, keby možno i nevedomky nechcel vytrhnúť Bibliu z rúk či lona Cirkvi. Zrejme nepochopil do hĺbky, že je to práve Cirkev, v ktorej sa jej konečná podoba zrodila a ktorá ručí za Bibliu, chráni ju i vysvetľuje vďaka tajomnému vedeniu Svätého Ducha. Samozrejme, tým neospravedľujeme chyby jednotlivcov, najmä hodnostárov, ktorí nechápali alebo nevládali žiť podľa ducha evanjelia, a preto ho nemohli zakaždým ani správne, celistvo vyučovať.

Ako každá príliš subjektívna interpretácia našej viery, tak aj tá Lutherová priniesla len komplikácie a zmätok. Protestantizmus sa začal odvolávať výlučne na Bibliu - veď inú morálnu autoritu ani nemal. Katolícka cirkev zas, ktorá sa po Tridentskom koncile nanovo naštartovala, pre istotu začala svojich veriacich pred Bibliou chrániť, aby sa im nestalo niečo podobné ako protestantom. Priklonila sa viac k zdôrazňovaniu sviatostí. A hoci novinka Gutenbergových tlačených Biblií spôsobila biblickú informačnú explóziu, katolíci sa museli pre nebezpečenstvo heréz od čítania Biblie postíť. To, čo spájalo veriacich v jedného Boha, v Boha, ktorý sa stal človekom, o čom svedčí práve Biblia, sa v istom zmysle stalo kameňom úrazu. Katolíci pomaly strácali dôverný, osobný vzťah k Písmu. Dostávali sa k nemu často iba ako na prídelové lístky prostredníctvom liturgie a kázni pri pobožnostiach. To sa však muselo zmeniť.

Dagmar Kráľová „Skús to s Biblou“

PRIATEĽMI V DOBROM AJ V ZLOM

Môžeme prežívať rôzne priateľstvá? Aké?

Zaujímavá by bola nasledovná úloha: urobiť si zoznam priateľov a rozdeliť si ich do kategórií podľa toho, o čom sú naše vzťahy. Niektoré sú duchovné, teda vzťahy, ktoré nás dvíhajú a pomáhajú nám viac

chápať Boha. Iné prispievajú k rozvoju potenciálu nášho života. My potrebujeme vedieť, do akých priateľstiev sme pozvaní. Naše priateľstvo zase môže dvihnúť druhého človeka už len tým, že si ho všimneme a že mu ponúkame, aby urobil krok. Sám som investoval do priateľstiev s ľuďmi, v ktorých som videl obrovský potenciál. Títo ľudia mali v sebe bohatstvo, ale vo svojej mysli boli oklamani o to, že to nežili. Vedeli, že nie som egoista a že nechcem z priateľstva s nimi niečo ťažiť, iba chcem pri nich stáť. Keď som im ukazoval ich hodnotu, odrazu sa našartovali a boli schopní robiť obrovské veci. Myslím si, že každý z nás má vo svojom okolí človeka, ktorý potrebuje naše srdce, povzbudenie, ochotu priblížiť sa mu a pomôcť mu. Cieľavedome sa potrebujeme zamerať na ľudí, ktorí sú okolo nás. Všimnime si nových ľudí, ktorí prišli do našej farnosti či na pracovisko. Prihovorme sa novým susedom, zistíme odkiaľ sú. Buďme iniciatívni, podniknime prvý krok, pozdravme ich a privítajme. Hneď im bude ľahšie a budú sa cítiť pohodlne a slobodne. Pekným gestom je, keď im niečo prinesieme, či už koláč alebo inú drobnosť. Sám rád spomínam na príjemný moment, keď som prišiel do novej farnosti, do Važca. Jedna farnička mi v prvý deň priniesla chlieb, trochu klobásky a salámu so slovami: „Pán kaplán, vitajte! Toto je na privítanie.“ O niekoľko dní prišiel manželský pár. Vedeli, že som nový a prišli sa so mnou zoznámiť. Zrazu som sa tam cítil prijatý a bolo mi dobre.

Sú aj iné spôsoby, ako udržiavať priateľstvo?

Napísať pozdrav napríklad na Vianoce či Veľkú noc, alebo aspoň napísať SMS ku sviatku. I tieto drobné prejavy priateľstva vytvárajú vzťahy a prepájajú nás v láske. Nenechávajme sa o ne okradnúť. Tak tiež je dobré ponúkať spätnú väzbu iným bez toho, aby sme ich ponižili. Aj o tom je priateľstvo. Ja si nesmierne vážim, keď za mnou prídu ľudia a povedia mi, čo je dobré a čo nie, čo robím výborne a kde by som mohol pridať. Myslím si, že toto sú ozajstní priatelia, nie tí, ktorí nám pochlebujú a hovoria, že sme úžasní a skvelí, pričom za naším chrbtom vravia niečo iné. Skutoční priatelia mi vždy povedia čo by som mal urobiť inak. Keď sme otvorení pre mienku skutočných priateľov, mali by sme vedieť, že nám nechcú ublížiť, ale dvihnúť nás. Sám si niekedy od mojich blízkych žiadam spätnú väzbu, aby som vedel, v čom sa mám zmeniť.

Hrozia v priateľstve aj nejaké nebezpečenstvá?

Nebezpečenstvo vo vzťahoch a priateľstvách je v tom, že naše slová môžu priniesť obrovské rozdelenia a môžu ublížiť ľuďom. Vtedy vzťahy stroskotajú. Preto potrebujeme oveľa viac kontrolovať to, čo hovoríme, kde hovoríme, akým spôsobom hovoríme. V bode 2480 Katechizmu Katolíckej cirkvi sa píše: „Treba zavrhnúť každé slovo alebo správanie, ktoré je lichotením, pochlebovaním alebo povoľnosťou a utvrdzuje druhého v jeho zlých skutkoch a v jeho skazenom správaní.“ Nebolo by správne, ak by sme tolerovali priateľov, ktorí žijú v nejakom omyle alebo chybe. Potrebujeme, aby ľudia prichádzali za nami ak vidia, že robíme chybu. „Túžba preukázať službu alebo priateľstvo neospravedľujú dvojakošť v reči. Pochlebovanie je všedným hriechom, keď vychádza iba z túžby byť príjemným, vyhnúť sa nejakému zlu, uspokojiť nejakú potrebu alebo dosiahnuť oprávnené výhody.“ Katechizmus dopĺňa aj výrok z knihy Sirachovovej: „Napomeň priateľa - azda o ničom nevie a povie ti: „Neurobil som to. Ak však urobil, dosiahneš, aby to znova neurobil,“ (Sir 19,13). Ak ste o priateľovi počuli niečo od iných ľudí, potom to tajomstvo držíte vo svojom srdci a špekulujete, či to je alebo nie je pravda, nechávate to v sebe zrieť. Narúša to totiž vaše priateľstvo. Radšej sa ho opýtajte: „Urobil si to? Povedal si to?“ Ak povie nie, jednoducho sa plocha vyčistí. Ak odpovie: „Áno urobil som to. Prepáč, už to neurobím,“ malo by nastúpiť odpustenie. Pamätajte, Pán Ježiš povedal: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov,“ (Jn 15,13). Je to pozvanie žiť priateľstvo a klásť život za ľudí, ktorí sú okolo nás, s ktorými máme vzťahy a potrebujeme ich prehlbovať.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Ticho

„Stačí! Už toho mám dost!“

Všetci v nebi zatajili dych. Ešte nikto nevidel Ježiša takého nahnevaného. Hromovým hlasom si vylieval svoj božský hnev.

„Bol som 33 rokov medzi ľuďmi, tisíckrát som im hovoril, že skutky zavážia oveľa viac než slová, a preto som bol ukrižovaný; vysvetľoval som im všetkými možnými spôsobmi, že mojich učeníkov možno rozoznať podľa lásky, a nie podľa množstva slov a prázdnych gest. Skoro nikto ma však nepochopil! Kážu na všetky svetové strany, spievajú dojmavé chválospevy, zúčastňujú sa na dojemných slávnostiach, ale robia tak málo!“

„Čo s tým chceš urobiť?“ placho sa ho opýtal anjel.

„Odnímam im hlas... Rovnako ako Zachariášovi, otcovi Jána Krstiteľa!“ rozhodol sa Ježiš a všetkým kresťanom odňal schopnosť hovoriť. Tak zrazu zmĺkli všetci kresťania na celom svete.

V prvej chvíli sa čudovali. Mnohí sa ponáhľali do lekárne kúpiť si sirup alebo pilulky proti bolesti hrdla, na dračku išli liečivé bylinky a med. Potom si začali robiť starosti a nakoniec sa ich zmocnil strach.

Ako sa budú modliť bez hlasu? Ako budú môcť povedať Ježišovi a blíznym, že ich milujú? Veľkí teológovia už viac nemohli povedať ani „transsubstanciácia“ a kazatelia sa bez trefných a výstižných slov cítili zbytoční. Veriaci sa už nemohli ani pohádať, ale, čo bolo horšie, už nevedeli vyjadriť spolupatričnosť, útechu, podporu, súcitiť, účasť...

Chtiac-nechtiac sa museli zamyslieť a prišli k jednoduchému záveru: „To, čo už nemôžeme povedať slovami, môžeme vyjadriť skutkami!“ Mnohí uvažovali rovnako.

Veľkí majstri slova začali byť spontánni a úprimní a naučili sa vyjadrovať pohľadom, úsmevom, láskavosťou a službou. Na teologických fakultách sa otvárali jedálne a nocľahárne pre chudobných a opustených. Aj hodiny katechizmu naplnila radosť a hry.

Mnohí sa zahanbili, keď si spomenuli na to, aké bolo ľahké klamať slovami.

V niektorých novinách sa objavili články s titulkami: „Pozrite, ako sa milujú!“

Stále viac ľudí považovalo túto vieru za veľmi zaujímavú. Priťahovalo ich ovzdušie pokoja, láskavosti, radosti a skutočného prijatia, ktoré vládlo medzi Ježišovými nasledovníkmi.

Keď im Ježiš po čase prinavrátil schopnosť rozprávať, bolo im to takmer ľúto.

V období veľkého ticha spoznali, koľko nehy je v kresťanskej viere.

„Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou!“

1 Jn 3. 18

Bruro Ferrero „A jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Iba pre mňa.

Som presvedčená, že keby nik nepotreboval spásu, len ja sama, Boh by iba pre mňa urobil všetko, čo urobil. A tak by mal uvažovať každý.

Sv. Juliána z Norvichu

V kréde vyzvane pre: O nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies V Kréde vyznávame: Toto vyznanie by však nemalo nijaký význam, keby sme ho vnímali vždy iba v množnom čísle, keby sme jednotlivca vnímali ako nepodstatného, ktorý sa v obrovskom Božom pláne spásy len akosi „vezie s davom“. Ak Krédo hovorí pre nás ľudí, môže to vyhlásiť iba preto, že to v prvom rade platí pre každého jedného človečika na zemi. O každom osobitne možno vyhlásiť: Kristus pre neho a pre jeho spásu zostúpil z neba. Takú cenu má človek v Božích očiach, takú cenu a dôstojnosť mu dáva Božia láska, ktorá ho osobne povolala k bytiu a neprestáva ho k sebe priťahovať.

Zo všetkého najťažšie však býva prijať Božiu lásku v prvej osobe, pochopiť a uveriť, že on pre mňa a pre moju spásu zostúpil z nebies. Ak niekoho vychovávali vo viere alebo je už istý čas kresťanom, v teoretickej rovine s tým asi problémy nemá. No vzdialenosť medzi hlavou a srdcom je ako vzdialenosť medzi galaxiami.

Koľkoráz človek pravdy viery všeobecne vyznáva, no v konkrétnom živote nedokáže Bohu dôverovať ani uveriť, že ho miluje osobne.

Pritom abstraktná láska nie je nijaká láska; to platí z Božej strany, ako aj z mojej. Nemožno mať kolektívnu vieru ani kolektívnu lásku k Bohu, tak ako nemožno zmysluplne konať spoločnú modlitbu, ak sa v nej nezlievajú v mohutný prúd modlitby osobné, modlitby milujúcich ľudských srdc (hoci v niektorom kostole či spoločenstve môže mať človek falošný pocit, že spoločenstvo existuje akoby nezávisle od neho, nad ním a bez neho).

Pán ma miluje skutočnou* konkrétnou láskou: „A keby nik nepotreboval spásu, len ja sama, iba pre mňa by urobil všetko, čo urobil.“

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku